

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I geografi er der af og til nogle, der bruger udtrykket, at set fra Danmarks side begyner Asien i Malmø, Afrika i Kruså.

Det er faktisk sådan, at Tyrkiet er medlem af Europarådet og har været det i mange, mange år, et besværligt medlem af Europarådet ganske vist, men Tyrkiet er faktisk et europæisk land, og det har man for flere årtier siden indset i Europarådet.

Men jeg har nu i øvrigt heller aldrig nogen sinde oplevet Dansk Folkeparti have nogen som helst interesse i, hvad Europarådet laver, hverken på menneskerettighedsområdet eller på andre områder. Men Tyrkiet er faktisk medlem af Europarådet, fordi Tyrkiet er et europæisk land.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er selvfølgelig de samme interesser, man plejer i forhold til medlemskab af Europarådet, som der er i forhold til medlemskab af Den Europæiske Union: Der er et pres for at få Tyrkiet med af sikkerhedspolitiske årsager, og derfor er man villig til fuldstændig at skævvride al normal tankegang i forhold til geografi. Det er også det, fru Elisabeth Arnold giver udtryk for her.

Så bare den her lille krølle med hensyn til Europarådets arbejde: Jo, der er i hvert fald tider, hvor vi er ganske opmærksomme på, hvad Europarådet går og laver, og det er, når det vil begynde at blande sig og give karakterer til enkelte partier. Der er vi selvfølgelig ganske opmærksomme og faktisk også særdeles aktive i Europarådets arbejde. Det er nødvendigt af og til, for at Europarådet ikke skal lave nogle ganske fatale brølere.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Mimi Jakobsen som ordfører.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg ser til min bekymring på uret, at denne debat begynder at strække sig til, at halvdelen eller lidt mere end halvdelen af tiden er brugt på dagens mest brændende spørgsmål, nemlig om statsministeren havde set et fækhoved, og hvordan det var blevet fjernet. Derfor skal jeg da fatte mig i korthed i disse smådetaljer omkring Europas fremtid.

Jeg vil starte med at sige, som jeg gjorde om regeringens udspil, at vi kan støtte det. Det er

gode rammer. De er ikke for præcise. Det skal de heller ikke være. Selve regeringskonferencen og de ændringer, der skal ske, drejer sig om nogle tekniske ting, som skal bringes i orden. Det er ikke særlig interessant, og alene af den grund burde man ikke genere danskerne med en folkeafstemning.

Men det, der derimod er det helt store og interessante spørgsmål, er, hvad der skal komme bagefter. Og der er i hvert fald to store grunde til, at man må ønske denne regeringskonference alt muligt held og lykke, både hvad det tidsmæssige og hvad det indholdsmæssige angår:

For det første er der de millioner af mennesker, som vi nu på 10. år udstikker løfter til: Nu skal de nok, og nu skal vi nok, og nu skal det ske, og nu varer det ikke så længe! Jeg håber på denne gang. Jeg er i hvert fald sikker på, at uanset at der måske her sidder partier, der ønsker bredere dagsordener og mener, at tiden ikke gør så meget, så vil der være en del øst-europæiske lande, der vil være dybt bekymrede, hvis det her glider endnu en gang. Det er den ene grund.

Den anden grund til, at det er så vigtigt, det, der skal ske bagefter, og hvorfor denne regeringskonference med alle sine tekniske ting også er vigtig, er, at der skal nok være modstandere, der nu – og vi hører det jo allerede i dag – siger, ja, nu skal der være endnu mere enighed, endnu mere strømlinethed, endnu mere hængensammen og ensrettethed.

Det, det drejer sig om, er, at dette er et utrolig vigtigt projekt, en utrolig vigtig indsats imod det, der i alt for høj grad ligger i tiden, og som starter med – som man kan bemærke det rundt omkring i det danske samfund – en stigende møven sig selv frem på bekostning af fællesskabet.

Jeg så forleden dag i et udenlandsk land på CNN, at nu kan man også få sine egne CNN-nyheder, for de nyheder, alle de andre ser, er jo ikke gode nok til mig, egoet; jeg skal vælge mine egne nyheder – vi skal snart vælge eller sammensætte vores egne tv-programmer ved hjælp af alle mulige teknikker – fællesskabets tilbud er da ikke godt nok til mig.

Alle foreningerne begynder efterhånden at dreje sig ikke om fællesskab, men om, at nu skal jeg have promoveret mine muskler eller min musik eller mit udseende eller et eller andet. »Mig« skal frem her i verden.

Det kan endda gå, og det er selvfølgelig en helt anden debat, men på et eller andet tids-